

ارزیابی معماری بومی ایرانی در ارتباط ساختاری آن با معماری پایدار

تندیس زنبوری^{*۱}

۱. دانشجوی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر، ایران

tandiszanbourii@yahoo.com

چکیده

با توجه به بحران های زیست محیطی در معماری، مبحث معماری پایدار مطرح شده است و راهکارهایی در این زمینه ارائه گردیده است. با مراجعه به معماری های بومی نکات بسیاری را می توان یافت که نشان می دهد این بناها در زمان و مکان خود به خوبی با اهداف رویکرد پایداری مطابقت داشته اند. در شکل گیری معماری بومی، برخی روابط اجتماعی و اقتصادی با محیط طبیعی و نمادهای فرهنگی ماهرانه انعکاس می یابد. بدین ترتیب پیوستگی موضوعات مورد نظر معماری پایدار در معماری بومی قابل مشاهده است. بطور کلی پایداری به معنی ایجاد فرآیندی قابل تکرار می باشد و مفهومی است که بیشتر به عنوان اندازه ارزش یک روش به کار برده می شود با این نگرش درک اصول و ارزش های تکرار پذیر معماری بومی بسیار با ارزش می باشد. توجه به فرهنگ و ویژگی های بومی و ویژگی های گذشته بهره گیری از انرژی های تجدید شونده و پرهیز از بکارگیری انرژی های تجدید ناپذیر از اصول توسعه پایدار است. قدری تأمل در معماری پایدار و اصول آن ما را به معماری بومی (مربوط به گذشته کشورمان) خواهد رساند مقوله معماری بومی در اصل رسیدن به معماری پایدار است. معماری بومی در ایران نه تنها پاسخگوی نیاز های انسان بود بلکه فراتر از آن در جهت رشد و تعالی آن نیز عمل می نموده است. روش این مقاله میبیتی بر اسناد کتابخانه ای میباشد و رویکردی توصیفی دارد. هدف از این مقاله درک اصول معماری بومی و شناساندن اصول و ارزش های نهان در آن در جهت تحقق معماری پایدار می باشد.

واژه های کلیدی: معماری پایدار، فرآیند معماری، معماری بومی، طبیعت، ساخت